

KIADÓHIVATAL.
Budapest, Eszterházy-utca
12. sz.

Előfizetési díj:
Egész évre... 4 frt — kr.
Fél évre... 2 frt — kr.
Negyedévre... 1 frt — kr.
Egyes szám ára: 8 kr.

A lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőséghez, pénz s értékküldemények reklamációk általában a lap anyagi részét illető levelezések pedig a fel. szerkesztőhöz (Gyöngyösi-utca 9. sz.) intézendők.
Megjelen minden pénteken.

SZERKESZTŐSÉG:
Budapest, Vas-utca 15. sz.

Előfizetési díj:
Egész évre... 4 frt — kr.
Fél évre... 2 frt — kr.
Negyedévre... 1 frt — kr.
Egyes szám ára: 8 kr.

A lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőséghez, pénz s értékküldemények reklamációk általában a lap anyagi részét illető levelezések pedig a fel. szerkesztőhöz (Gyöngyösi-utca 9. sz.) intézendők.
Megjelen minden pénteken.

NÉPJOG

POLITIKAI, KÖZGAZDASÁGI ÉS TÁRSADALMI HETILAP.

A hangulat Ausztriában.

Bécs, 1886. jun. 2

Nem tagadhattam meg magamtól, egy kis szondirozást tenni mérvadó körökben; ama mélyre hatolt és még most is a hangulatot feszítő esemény következményeit, a mint itt a „birodalmi“ fővárosban nyilvánulnak, személyesen tanulmányozni és a „Népjog“-ot e felőli észrevételeimről tudósítani.

Tagadhatatlan, hogy az Ausztria és Magyarország közötti politikai helyzet ingerültsége a legutóbbi napokban oly arányokat vett föl, hogy komoly összetűzés lehetősége kizárva nincsen. A Taaffe politikája a sajnós nemzetiségi harcokat nemcsak előidézte, de napról-napra növeszti s csak az érzi a hangulat teljes visszaható erejét, csak az tapasztalhatja a visszatetszés tökéletes benyomását nemcsak egyes személyekre, hanem az összesre, a ki a helyszínén a nép között maga jár el. Annál veszedelmesebbnek látszik pedig a hangulat jelenlegi stádiuma, mert a nemzetiségi kérdés immár a hadseregbe is átszivárogni készül, a mi azonban a magyarokra, a mi nézetünk szerint, csak előnyül szolgálhat, mert mi, mint a függetlenség, a nemzeti önállóság hívei és harcosai látjuk annak a „katonai“ szellemnek, a mely a k. k. hadseregben uralg, bomlasztó hatalmát, éppen a nemzetiségi kérdés folytán, s ettől nem állhat aztán távol az, hogy Magyarországon, ha egyelőre nem is a magyar hadsereg, de a közös hadsereg magyar része magyar szellemmel fog nálunk dislokálva lenni. És ettől tartanak a mérvadó körök, és e tekintetben, parancs meg parancsra, hogy az ifjú hadapródok az ő iskolájukban az osztrák hagyományos szellemben neveltesse, azért diktálják ma szigorúan a „német“ nyelv muszájságát a hadseregben!

Ha nálunk a politikai körök mameluk-ságának gyökerei végre-valahára kiszáradnának s tápot a korrumpáló kormány részéről többé föl nem vennének, ha volna cél, mely Magyarország függetlenségében van kifejezve, mely felé egy cél és öntudatos kormány teljes erővel törekednék, akkor könnyű lehetne a „schwarzgelb“ sas szárnyacsattogatásait megszüntetni s a magyar király és a magyar haza biztos védelmére nemzeti hadsereget megalkotni s az örökös áskálódásoknak az osztrák szellem részéről elejét venni!

Nevezetes az, mit egy nyugdíjazott generális mondott, kivel rokonai összeköttetésben állok s kit igen szívesen faggadtam addig, míg azt kimondotta, a mit akartam.

Nézete szerint — a katonai nevelés nézete szerint — a k. k. hadsereg csakis mint „k. k.“ maradhat az, a mi eddig volt, s a midőn hosszabb beszélgetésünk után végre szabadon eresztette a féket, nyíltan kimondotta, hogy a mostani körülmények nem engedik többé, hogy a jelenlegi dualizmus tovább is meghagyható, ha csak nagyobb bonyodalmakkal megküzdeni nem akarunk. Ő készségesen elismerte azután, hogy a magyar nép — nem a magyar kormány — tökéletesen képes arra, hogy önálló magyar sereggel, mely küllenséggel szemben az ausztriai hadsereggel karöltve járna, a legnagyobb sikereket elérhesse, s mint Magyarország hadseregével hazáját, szabadságát megvédhesse.

Midőn végre figyelmeztettem, hogy ő benne e szerint két lélek lakik, szívesen elismerte, hogy bizony ő benne meg van tes-

tesülve a „katonai szellem“ s hogy ha ő rajta volna a hadsereg szervezése, bizonyára nem tudná ezt úgy, mint a hogy szíve sugallja megtenni, hanem úgy tudná csak, a mint a belénevelt „katonai szellem“ föltétlenül parancsolja

Lám, kérem! Így lehet ez sokak részéről is, s éppen azért forcirozzák a „katonai szellemet“ nagyra növelni a kadétkokban. Éppen azért multhatatlanul szükséges az, hogy a Magyarországon létező hadapród intézetekben ne az osztrák, hanem a magyar szellem nyerjen előnyt! Nem szabad megengednünk, hogy ifjainkban a hazaszeretet már csirájában ölessék meg.

Egy másik meg azt mondta, midőn véleményét kikértem: „Édes barátom, igen jól tudom, hogy veled hiába beszélnek többet, mert benned a „megrögzött“ magyar embert látom, én tehát csak azt mondom, hogy az „összbirodalomban“ egy nemzeti-ségnek, egy nemzetnek sincs annyira szüksége egy erős hadseregbe, mint éppen Magyarországnak, a mely csak addig tud megélni a többi őt ostromló, vele nem egyetértő népekkel szemben, míg Ausztria és a császári királyi, a „k. k.“ közös hadsereg egyesülve, egyértelműleg főáll!

Ilyenek a nézetek ide át Ausztriában, s a „megrögzött“ magyar ember szíve nem tudja, hogy nevéssen e vagy busuljon e felett! Mindenesetre azonban nekünk még kemény harcot kell majd küzdeni, siker pedig csak akkor fog nyomdokunkon járni, ha a magyar politika, i g a z i m a g y a r politika lesz, a melynek képviselésére a jelenlegi kormány, daczára a nagy szenzációt keltett beszédnek, melyet Tisza Kálmán mondott a Janszky-féle affairban, tehetetlen, mert fölfelé engedékeny, szolgálaias, lefelé pedig korrumpáló és elnyomó!

A hangulat feszítéséhez nem kevésbé járul még Tisza Kálmán ideérkezése. Ezt mindenféle képen igyekeznek indokolni, a tenorja az egésznek pedig oda lyukad ki, hogy a lapok a magyarok ellen szöjjék tovább és tovább az ellenszenves indulatokat.

Az osztrák sajtó — egy-két higgadtabb lap kivételével — tajtékzó ádáz dühvel intéz támadást ellenünk.

„Ez a dualizmus — írja az egyik lap — nagyra növeli Magyarországon azon lázongó szellemet mely Rákóczyban és Kosuthban látja ideáljait és a Magyarhonban lakó nem magyar népeket is elidegenítette az egységes birodalom eszméjétől.“

„A magyarok újabb magatartása — kiáltja a másik — az összbirodalom jólétét fenyegeti

A hangulat tehát itt Ausztriában ellenünk van, s azt kívánja, hogy Magyarországot meg kell fosztani a fércalkotmánytól és be kell olvasztani az összbirodalomba. Ime tehát a három százados játék újabb ismétlése. Az eszközök, az emberek változtak, de a törekvés mindig ugyanaz: Ausztria tartományává sülyesztetni Magyarországot.

Itt, e körökben érzi az ember, mennyire igazságos és szent harcot küzdenek hazánkban a független eszme férfiai, itt e körökben úgy mint a történelemből ezer megdöbbentő tanúságot nyerünk, melyek arra intenek, hogy Magyarországra az Ausztriával

való közösség veszélyes. Az 1867. kiegyezésen alapuló állapot nem alkotmány, hanem csak álcája az összbirodalmi törekvéseknek. Hiszen még a hadsereg közösségét is elvitatják tőlünk; azt mondván: a hadsereg nem ismer magyar királyt — csak osztrák császárt!

Hogy mikor és mily vége lesz a mostani surlódásoknak, melyek folytán Ausztriában a kormány válság elé készül, nem lehet egész biztonsággal mondani. S ha kimondom, hogy Tisza Kálmán lesz az engedő fél, akkor a jelenlegi helyzet és hangulat egész signaturája, egész válságos volta talált kifejezést.

a. á.

Fővárosi szemle.

A közigazgatásnak időszerűsége meg szoktak teremni a maga nagyobb és apróbb földadatai. A nyár azt hozta magával, hogy meg kell birkózni az évenként fölmerülni szokott uszoda-kérdéssel is. Az uszoda-kérdés abban áll, hogy a rakodó part igen magas, a víz színe pedig igen alacsony levén, a sétáló közönségnek az uszodák látványában kell gyönyörködni. Hogy lehet ezt eltakarni a szemek elől? Erkölesös polgárok unszolására a tanács már többször készített terveteket a mérnöki hivattal, de egyik se nyújtott kielégítő megoldást. Szilárdan beföldni az uszoda tetejét? Az kiállhatatlanná tenné a hőseget. Ponyvával takarni le? Akkor az uszodát könnyen magával ragadhatná a szélrohám! A léczes tetőzet se tetszett. Most a mérnöki hivatal újra tanulmányoz. Más megoldás alig lehetséges, mint hogy a Dunát is — tengeri fürdővé kell tenni annyiban, hogy a férfiak is nyakig erő uszóruhában fürdjének s akkor vége lesz minden megbotránkozásnak.

A Mayer féle árvaház csak nem akar megnyitni. Kinevezték az igazgatóját, a ki állását, azt hiszem, már el is foglalta. (Régebben, mikor az árvaház csak alapítványpénz alakjában létezett a városi kasszában — szintén volt már egy igazgató, árvaház és árvák nélkül.) Főlepitettek már tavaly a házat csinosan. Heinrich István végére járt a beszerzéseknek. Minden készen áll, árva is volna kéznél elég. De az árvaház alapszabályainak a letárgyalásától fájni látszik a tanács, pedig tudja jól, hogy az intézet megnyitása ez év május elejére már többször el volt határozva.

Itt eszembe jut a Vécsey-féle lelencház. Az elhunytak az volt a célja, hogy a lelencház az ő halála után mindjárt megkezdje működését. Január végén költözött el a boldogabb hazába, a februári házbért már a város vette föl, a végrendelet szerint az egyik első emeleti lakónak föl kellett mondani, hogy május elsején oda költözhesse a gondnok vagy házmeister, a ki az éjjelenként 1—4 óráig a kapuba letett gyermekeket átveszi. Vajjon megtörtént-e ez?

Arról nem tudunk semmit, de azt tudjuk, hogy május havában egy elkeseredett munkás két kis gyermekét ölte meg az anyalföldön, mert nem akarta őket anyjok kezén hagyni. A lelencházra felügyelő bizottság valószínűleg várja a végrendelet jogerőre emelkedését — vajjon nem disputálja-e el valaki a hagyatékot? A törvényszéki letárgyalás ez esetben pusztá formáság s a város a saját rizikójára életbe léptethette volna már tényleg a lelencházát de ehhez is annyira nincs kedvök hozzányulni, hogy a hagyomány még a közgyűlésnek sincs bejelentve. Pedig, hogy sietnek tudatni mindig, ha valaki leánya kiházasítása alkalmából stb. stb. pl. 50 frtot küld a szegények számára!

Itt levén a nyár, természetes, hogy a vízvezeteki mizeriák is megújulnak. Wein ur jelenti, hogy bár 53,000 köbmétert szolgáltat naponta a pesti oldalon, a 3-ik és 4-ik emeleten nincs víz. Hisz az világos, hogy ha a város lakossága évről évre nő, a vízvezetékét hétről hétre új meg új utcákba és házakba vezetük be, a régi szolgáltatási mennyiség bizony nem elegendő. Mindig több és több vízről kell gondoskodni a nélkül, hogy valami nagy pazarlásra lehetne visszavinni

az okot. De a pazarlás sincs kizárva. Tény, hogy sok helyen folyik a csap, de ilyen száraz időben, mikor hét számra nincs eső, ez is közegészségi előny, mert a csatornák öblíttetnek legalább valamivel. Minden házvizsgálat. hirdtetmény. takarékos öntözés aprólékos eszköz az állapotok javítására. Miért várni tétlenül arra, hogy a végleges vízmű kiépítése végett a törvényhatóság a huszmillió költségen ezer mázsás követ megmozdítsa? Négy kötet könyv áll előttünk, a mikből megtanulhatjuk, hogy nevezetes tudósok és gyakorlati szakemberek a pesti végleges vízmű körül milyen tanulmányokat tettek, minő kutatásokat eszközöltek. Földöztek föl itt a közelben gyönyörű kavicsrétegeket, a mikből csak egy dűl a jó egészséges víz. Miért nem ásnak egy-két kutat s vezetik csak egy nagyobb csövön is tartalmát a hálózatba? Pár százezer forintot könnyebb erre a célra előteremteni, mint megvárni a 20 millió költségen végnélküli czernájának a legombolyítását úgy a város, mint a miniszteriumok kebelében várható százféle tárgyalás utján?

Jegyezzük föl a história számára, hogy a városligeti kiállítási terület helyreállításán száz meg száz munkáskez dolgozik. És dolgozni fog az egész nyáron át talán, mert arról szó sincs, hogy a kiállítási területet a közönség egyhamar sétahelyül használhassa. Ez is igen jellemző. Hosszas tanakodások folytak és folynak, hogy mi történjen a kiállítási nagy épületekkel, megvegye-e a város azokat, vagy hagyja a kormány gondozásában, ami bőlebb dolog is volna. S míg így tanakodtak, elfeledkeztek a talajról, a pavillonok korai elhordatásáról, a terepnum idejében való helyreállításáról. Így értük el azt, hogy a közönség három évig van elzárva a városliget egyharmad részének használatától. S míg a körülmények ilyenek, senki még a kis újját se mozditja, hogy a tervben már régen meglevő népligetek az üllői utnál, meg a váci utnál csakugyan létre jöjjenek, a mi annál inkább indokolt volna, mert a régi váci temető, mely a környék munkás népének eddig üdülő helyen volt, teljesen elpusztított. Talvány kivágták onnan a fákat mind egy szálig, pedig lehet a fák összes mennyiségét 1000 árbra becsülni. Most a katonák, akik oda trombitálni járnak, a nap heve elől egy gyár kerítésének az árnyékában kénytelenek megvonulni. És felő, hogy a városligetnek a kiállítási területbe eső részéből is egy új Erzsébet-tér fogtak csinálni, virágágyakkal, árnyék nélkül s tele rakják az utjait fizetések székekkel. Buchwald ur öröme. De Buchwald urról majd máskor.

Hogy áll a világ?

Az ausztriai hangulatról Bécsben időző szerkesztőtársunk tollából első helyen hozunk közleményt, s itt csak megakarjuk említeni, hogy Tisza Kálmán Bécsbe utazása arra fog szolgálni, hogy úgy a magyar, mint az osztrák kormány megint állását ismét megszilárdítsa. Az utolsó fordulatok különben is arra mutatnak, hogy Tisza Kálmán utjának következményei már is engesztelő módon nyilvánulnak, habár a sajtó éppen az el-

TÁRCZA.

Tengeren.

— Fiume, 1886. ápril 19. —

Vitorlámat nem lengeté
A Quarnero búvós szele,
Az árbozván a mint dagadt,
Vágyódó lelkem fujt bele!

Ki a magas tengerre, ki,
Hol a mozgó hullám az ur,
Hol a remény s kétség között
A szív inogni megtanul!

Hol nyugvó pontot nem talál
A kétkező hajós szeme,
Az ég fejté előttem a
Tenger keblére hajtja le!

S rohan hajónk, — mi kéj: a hab
Ha így sülyeszt, ha így emel,
Játékszerével a gyerek
Nem bánhatik könnyebben el!

Mi szép: a mint daczol velünk
Alant a küzködő elem,
Oh, mint szeretnék élni én
S meghalni itt a tengeren!

Föl sem veszem ha meglegyint
Fehér szárnyával a sirály,
S üvölt a vész, a lelkem a
Viharban is gyönyört talál!

lenkező következtetést vonja s a magyarok ellen hecczel.

Hogy a mi kormányunk az „engedélyez” azt persze meg sem kell említeni.

Franciaország Freycinet-kormányára mégis csak engedett a radikálisoknak és beleegyezett a hercegek kiutasításába azon föltétel alatt, hogy csak a párizsi grófra és a két Napoleonra legyen ez feltétlenül kimondva, a többiek kiutasítására nézve pedig csak felhatalmazást nyerjen, ha azoknak magaviselete veszélyes lenne.

Olvasóink bizonyára kérdik, hogy mi okból akarják éppen most a hercegeket Franciaországból kiutasítani. Érdekes ezt megvizsgálni. Téteket nem hoznak föl; hanem azt, hogy vannak pártok a hátuk mögött, melyek családi ünnepeket ép úgy, mint más alkalmakat egyaránt fölhasználnak arra, hogy tüntessenek mellettük. Ha ezeket a pártokat parlamentben és sajtóban, nyíltan bevallott céljaik daczára megtűrik, a hercegeket, kik ezek céljának eddig legalább csak passio symbolumai csakugyan megtűrhettek. Ha már a monarchikus eszmék és törekvések ellen erőhatalommal följelenni akarnak, akkor inkább ezek nyílt terjesztői ellen kellene eljárni, ha csak a hercegekre be nem bizonyítják, hogy pártserűségben és működésben vezérszerepet visznek és komolyan törekszenek a köztársaság megbuktatására.

Mi csak azon véleményben vagyunk, hogy a hercegek kiutasítása minden mélyebbe nyúló ok nélkül a köztársaságnak j a v á r a n e m v á l i k.

Berlinből azt távirják, hogy ott mind jobban terjed a hír, mely szerint az orosz czár találkozik a német császárral a nyár folyamán Königsbergben. Ezuttal figyelmeztetünk, hogy Giers orosz külügyminiszter szintén találkozni fog Bismarck kancellárral. Különösen tetszhetik, hogy az idén a három „szövetséges” uralkodó közül csak kettő találkozik.

Az angol-ir kiegyezés megbukottnak tekinthető. Gladstonétól elpártolt 75 radikális képviselő a Chamberlaine és Hartington lord zászlaját követik. Mindazonáltal az öreg Gladstone nem retten vissza és kész feloszlatni a parlamentet, vagyis a nép ítéletére bízni az ir javaslatokat.

A görög kormány tiltakozik a hatalmának az ostromzár ellen. arra hivatkozva, hogy már megkezdődött a hadsereg lefegyverzése — A lefegyverzést illető állítást azonban gyanus színben tünteti föl egy konstantinápolyi távirat, melyszerint a porta május 30-án köriratot intézett a hatalmakhoz, melyben előadja hogy Görögország nem jár el rendszeresen a lefegyverzésnél, nevezetesen még megszállva tartja és folyton erősíti Zegos erődöt a csapatokat is folyton szaporítja és küldözgeti a

lőszereket, daczára annak, hogy a csapatok részben visszavonattak, de csak csekély távolságra. A porta végül kijelenti, hogy sajnálna ha Zegos erőd visszafoglalására intézkedéseket kellene tennie.

Bulgáriában az oroszok kudarcot vallottak. A nép ugyanis tüntetőleg Sándor fejedelem mellé állott, mert érzi, hogy ő az, ki neki a harci győzelem babérai mellett a szabadságot is adta. Az oroszok által tetemes pénzüsszegekkel támogatott képviselőjelöltek majdnem mind csuful megbuktak. Csak kettőt sikerült a Sobranjéba választani. Oroszország felől e végett mérges szemeket vetnek Bulgária felé.

SZAPULÓ.

„Nem illik.” E czim alatt egy kis füzet jelent meg, a mely a köz és magánélet illetlenségeit sorolja föl, rövid, velős mondatokban. A kis könyv azonban hiányos. Nincsenek meg benne azok az írtételek, a melyek a mostani politikai életben irányadók és divatosak. Kipótolum tehát e hiányt.

Nem illik az antiszemitákhoz tartozni, mert ezek a sötétség emberei és ellenségei a szabadságnak.

Nem illik az ellenzékhez tartozni, mert ez nem ad hivatalt.

Nem illik zugolódni, bárha a bőrünket is huzza le az adóvégrehajtó.

Nem illik az igazságot mondani, mert azért betörnek a fejünket.

Nem illik a „Hentzi-monument” eltávolítását kérni.

Nem illik vallott elveinkhez ragaszkodni mert az az okos ember mai napság, a ki napraforgó módjára a körülményekhez alkalmazkodik.

Nem illik az osztrákokat szidni, mert ők az urak.

Nem illik a kormány ellen szavazni, mert különben nem jutsz soha sem zöld ágra.

Egy szóval nem illik a mostani közönséges boldog korszakban a hazát szeretni, ragaszkodni ősi alkotmányához, ezredéves jogainkhoz.

Csak kettő illik: Hallgatni és adót fizetni.

HIREK.

— Janszki nem helyeztetett át Budapestről. Ezt újságolja legalább egy mai bécsi lap, „jól értesült helyről”. A lap szerint „Janszki tábornok nem mozdított el budapesti állomásáról, tehát nem is helyeztetett át Galieziába, hanem szabadságidejének lejárta után ismét átveszi a budapesti 61ik gyalogsági dandár-parancsnokságát. A tábornok áthelyezése nem is volt tervben; az erre vonatkozó hírek üres kombinációkon alapulnak s minden alapot nélkülöztek”. Meltán kíváncsiak lehetünk rá, mi bizonyul valónak a bécsi lap e szenzációs híreiből.

fővárosból, s nem is lehetett ilyen hamar visszajönni, a miért is mindent magával kellett vinni az embernek, a bundától kezdve a varrótűig, még olyat is, amire most nem is gondolt.

En bizony nem gondoltam, mert egy rettenetes kíváncsi tekintetet vetettem az öregre.

Ocsém, — folytatá az öreg — az én időmben volt még igazgatósági revolver is, ha valaki az alföldre rándult, elvitte magával, mert sokszor ugyancsak szüksége volt reá, megállították a szegény legények a vonatot ott kint a szabad pályán, az állomásokon meg revolver nélkül tölteni az éjt, igen veszélyes dolog volt valaha, különösen olyan vizsgáló fele mesterembereknek, a kiket igen nagy előszeretettel kergettek meg a rablók, hogy mért, azt nem tudom, de azt hiszem, hogy azon egyszerű ösztönnél fogva, az ellenőrzés embereit nem igen szeretvén senkisé.

Elég azon, nem mehetett az ember oly könnyedén el, mint most, s többszöri kirándulásaim között emlékszem, most is egy esetre, midőn igen nehezen mentem el otthonról, de annál nagyobb örömmel s vigabban jöttem haza, mert egy olyan mulatságos kalandnak emlékét hoztam magammal, hogy még ma is mosolyogva gondolok reá.

Szerte szét kóborolva a vonalon, a többi közt egy éjt Tabajdon kellett töltenem, a hol késő éjig dolgozván, lecséppentek az utolsó vonatról is.

— Ne busuljon Verédi ur — mondotta az állomási főnök, — van pompás vendég szobánk, s a mi fő, soha sincsen elfoglalva.

— Soha sincs? Sohajtottam én.

— Soha, mióta Kompolti Józsi itt garázdálkodik a vidéken, s bejár hozzánk néha, néha melegedni.

Szívem a vágy s kétség között
Kitombolhatja itt magát,
Vagy elvész, vagy egy szób világ
Vizébe mártja horgonyát!

Malomhegyi István.

A vendégszoba.

Irta: Skorpio.

A minap, egy utazásom alkalmával az öreg Verédivel kerültem egy kupéba.

Ot év óta nem láttuk egymást, képzelheti mindenki, mennyi beszélni valójga volt az öregnek.

— Hová öcsém uram?

— Czegléd felé a vonalra!

— Ilyen könnyedén? Én önnél csak iratokat látok!

— Azok közé hajtogattam, a mi kell, nem szereték sok tárgyat magammal vinni, mert az a rossz szokásom van, hogy minden coupéban visszahagyok valamit; képzelje csak urambátyám, a multkor kalap nélkül és meztelb jöttem haza!

— Ha, ha, ha, — nevetett az öreg, s miután szeméből könnyeit kitörülte volna, így beszélt:

Könnyű most utazni öcsém, mikor annyi a vasutvonal, mint a hajszál a fejemen, (elfelejtette szegény örömeiben, hogy egészen kopasz) az ember öt uton is hazajöhet Budapestre. van vonat, csatlakozás, kényelmes coupé s a mi a legfőbb van nemcsak forgalmi, de közbiztonság is mindennél.

Egészen más volt az állapot az én időmben, mikor még boldogítottam az alföldi vonalakat, akkor nem lehetett ilyen könnyedén kirepülni a

— **A névtelenek emléke.** Hány névtelen hősnek pora nyugszik szerte a hazában? A szabadságharc nagy csatáinak halottjait eltemette ugyan a kegyelet, de már nem volt idő arra, hogy emlékekkel is megjelölje a hősök sírjait. Lassankint azonban tudni fogjuk, hogy hol van honvédsír. Mint tudják, Pestmegyében, Turán, az alig négyezer lakossal bíró falu földművelő népe nagy lelkesedéssel fogadta az eszmét, hogy az eddig csak szerény fakereszteskével jelzett sírban nyugvó 16 szabadságharcos emléke méltóbban örökíttessék meg. Az aránylag igen szegény sorsu köznépp olyan buzgósággal adakozott, hogy az alatt a néhány hét alatt, a mióta a mozgalom folyik, az összerakosgatott garasokból máris 160 forint gyűlt össze. A szegény földművelők napszámából, nehéz kézi munka árán keresett fillereiket ajánlják föl, hogy a turai honvédelemk annál díszesebb legyen. A környékbeli intelligenciája is megteszi a magáét, június 14-én táncmulatsággal és tombolával egybekötött ünnepet rendeznek, mely iránt igen nagy az érdeklődés s így remélhető, hogy a turai honvédelemk nemsokára fölépülhet.

— **Hentziről egy bécsi lap** visszaemlékezéseket közöl. Családja Bernben nagy szerepet játszott; egyik öse Henzi Sámuel (ez Henzinek írta még magát) irodalmilag is működött és résztvett egy politikai komplotban a svájci alkotmány ellen. Az összeküvés azonban fölfedeztetett és Henzi Sámuel fogásba került, elítéltetett és 1749-ben kivégeztetett. Dédunokája volt neki Budavár 49-iki parancsnoka, ki artharmi Hentzi Henriknek írta magát. Ez a Hentzi Henrik már a napoleoni háborúkban is résztvett és 1849-ben már negyvenöt éves katonai pályán volt. A budai emlékszóbot a magyar nemzet lesújtásának legszomorúbb napjaiban Ferencz József uralkodó emeltette, a ki a szobor leleplezésénél 1852. június 11-én is jelen volt: jelen voltak még Albrecht főherceg, Károly Lajos főherceg, negyven tábornok s több száz tiszt, köztük 200-an a budai császári védők közül. A leleplezési ceremóniák alatt Hentzi-érmekek is osztogattak. Érdekes, hogy Hentzi 1850. márczius 26-án sírjában kapta meg a Teréz-keresztet. Fiát, Hentzi Henriket az udvari kegy bárói rangra emelte. Ez mint nyugalmazott őrnagy 1862-ben halt meg.

— **A zsidó felebaráti szeretet.** Egy Goldstein Mór nevezetű zsidó fordult hozzánk panaszával tegnap. A nevezett esztergomi születésű, három gyermek atyja, s keresztia F. Károly helybeli módos zsidónak. Goldstein Pestmegyében lakik, hol mindene leégett (van róla községi bizonylata) felesége a nagy ijedségtől betegesen fekszik; eljött szülőföldjére, rokonai, barátai közé, hogy azok majd könyörülnek szánandó sorsán; de csalódott. . . . A keresztapja, dacára az elsirt panasznak adott neki 30 krt, az izr. hitközség pedig 50 kr segélyt utalványozott számára. Hol' t ő maga a hosszú uton fölül 6 forintot költött el ideig! „Azért jöttem önhöz uram — szölt elkeveredve, hogy elmondjam, miszerint mind kevés még az, a mit ön a zsidókról ír. Áldja meg az Isten, hogy e gonosz fajt ostorozza, mert e galád faj nemcsak a kereszténynek szívja ki utolsó csepverét, de veszni hagyja hitsorsosát is, ha az áldozatára szorult.“ Ezzel vált meg a szerencsétlen tőlünk, a kinek mindenesetre lehetnek okai e keserű kitérésre. Ha keresztényhez fordul a nyomo-

— Ez azután igazán pompás, de hol van az a vendégszoba?

— Itt a vendéglő írószobájának tőzsomszéd-ságában, azután kissé halkabban így folytatta: ne tartson semmitől sem Verédi ur, nem lesz egyedül benne, itt ragadt a pályaorvos is és egy apró kis emberre mutatott, ki szemüvegét törülgetve éppen akkor lépett be az ajtón.

En érdeklődve tekintetem erre a kis emberkére, kinek társaságában vagy az éjet hősies küzdelemben kellett végig töltenem, vagy pedig Abraham kebelébe jutnom.

Ugy látszik ő is hasonló gondolatokkal foglalkozott, mert hamar kötöttük meg az ismeretséget és rövid beszélgetés után aludni mentünk.

A tabajdi vendégszobát — az igazat bevallva — az időben, nem annyira Kompolti Józsi garázdálkodása tette kerültté, mint inkább valami más, a mit az én doktorom hamar kitalált, végig szurkálván az ágyon egy hosszú gömböstüvel, igazi műertelemmel, minden repedést.

En nem igen óhajtván szememet álomra lehunyni, nem nagy érdeklődéssel kísértem hálótársam tudományos kutatásait, tekintetem inkább egy oldalajtóra irányult, mely szobánkat a vendéglő írószobájával kötötte össze, de jelenleg el volt zárva, a melyről midőn meggyőződtem volna, kitétem a revolvert az asztalra s nem törődve a pályaorvossal, lefeküdtem az ágyba, s akaratom ellenére mélyen elaludtam.

A jó példát — úgy látszott — hálótársam is követte, mert midőn éjjel egyszerre felébredtem volna, sötét volt a szoba, s csak az említett ajtó egy vékony hasadékan keresztül derengett át hozzám egy bagyadt világ, a mely lekötötte azonnal figyelmemet, mert a vendéglőben suttagást

rult, még ha antiszemita is az a keresztény biztosra mondhatjuk, hogy nyomorúságában nagyobb vigasztalásra talál.

— **Egy hittérítő meggyilkoltatása.** Máj 25-én éjjel 3 óra tájban Bosnyák-Dubica községben több felfegyverzett rabló nyomult be az ablakon át egy házba, melynek első emeletén Zah Bálint hittérítő lakott. A rablók először egy szobának a földszinten levő szobájába mentek és a szabót arra kényszerítették, hogy a lelkeszt hozza le. A szabó a lépcsőkön felszaladt a lelkeszt és jelentette, hogy rablók varják alatt. A lelkeszt handszárral kezében lejtött s a rablókra rohant, kik közül egyet megsebesített, a következő pillanatban azonban egy másik rabló mellbe lötte, úgy hogy a hittérítő halva rogyott össze. A szabó e közben észrevétlenül elmenekült, az alig 150 lépésre levő csendőrállomásra futott és jelentést tett. A csendőrök rögtön a helyszínére siettek és az egyik rablót Bozo Mandicsot elfogták ennek vallomása után nemsokára sikerült Smail Maicsics nevű rablótársát is elfogni. Az elfogott rablók előadása szerint az egész banda vezetője bizonyos Ilija Vikalo nevű ember, ki a bosna-kostajnici fegyházából megszökött. A hittérítőt ki akarták rabolni, azt híven, hogy sok pénze van.

— **Felsült antiszemita.** Egy uri forma egyén fordult meg a hetekben Esztergomban, és összejárva az előkelő házakat, mint egy bécsi czég ügynöke valami kitűnő arcképekre szedett személyenként 8 forint előleget. Csak az illető fotografafiáját vitte el s igére azok után oly képet küldeni, a melynek rájá egy magán megér 8 forintot. Több ur, és urnő rá is ment neki a lépre, s a véletlenség úgy hozta magával, hogy a léprementek jórésze antiszemita. Most már el lehet képzelni a felháborodást az illetőknél, midőn még 1-2 forint ráfizetéssel a postán megkapják a képeket, értéktelen rájával, a melynek összes értéke alig vehető feljebb 1 forintnál. El lehet képzelni a felháborodást különösen akkor, midőn meg tudták azt is, hogy az illető czég, valamint az ügynök is zsidó. Nagyon helyesen történt s annál inkább is helyesen, mert az illetők antiszemita. Mert hisznek minden dib-dáb zsidónak.

— **Regie Frachtgut.** Vizi esodabogár! Az „I. k. k. priv. Donaudampfschiffahrt-Gesellschaft“ (magyarul: „Első császári királyi dunagőzhajózási társaság“) zoologusainak tenyésztése. Ezen közönséges közlekedési intézet ugyanis teljesen német szövegű szállítóleveleket használ, melyen az ember nagyító üvegen is hiába keresne egyetlenegy magyar szócskát. És teszi ezt korántsem a Lajthántuli vonalakon, hanem itt, Magyarországon szívében, Szolnoktól Szentesei térségig szállítószolgálatnál. Azon intézet, melynek részvényesei évenként milliókat visznek ki az országból, mely hivatalos szabadalmával minden concurrentiát elvág és lehetetlenné tesz maga mellett, mely felhasználva azon körülményt, hogy vasutunk nincs, tarifáival buzánk és terményeink árára döntő befolyást gyakorol, — nem találja ezen országot méltónak arra, hogy szállítóleveleit magyar nyelven nyomassa. Pedig Budapesten ma-

hallottam s közbe-közbe olyan hangokat is, mintha valakinek a lábán sarkantyú pengett volna.

A kíváncsiság Kompolti Józsi-t ha nem is szemlél szembe, de legalább egy ajtóhasadékon keresztül láthatni, arra eselt a derengő világ felé, felkeltem és mentem, de hogy a doktort ne zavarjam, sötétben és csendesen mentem keresztül a szobán, s már már elértem vágyaim célját az ajtót, midőn egyszerre megbotlottam egy iszonyatos tömegben, végig estem a földön, s úgy vágtam a két öklömet a mondott ajtóba, hogy majdnem kiesett a sarkaiból.

— Segítség, segítség — kiáltotta a doktor, itt van a Kompolti, berugta az ajtót, segítség, segítség az isten szerelmére!

En vissza gázoltam minden akadályon keresztül egész a gyertyáig, a melyet hirtelen meggyújtva, midőn letekintek a földre, ott látom térdelni a doctort összetett kézzel, a mint színéből kikelve irgalomért esdett!

A szerencsétlen lehurcolkodott — bizonyos okoknál fogva — egész ágyneműjével együtt a földre és ott szundikált, míg nem ily irtóztató valára ébredt vala.

Alig tudtam vele elhitetni, hogy nincs baj én okoztam az egész kellemetlenséget kíváncsisággal, a melyet végre felfogván, olyan nevetésnek adtuk magunkat, hogy nevetek még ma is, ha a tabajdi kaland eszembe jut.

— Hát a sarkantyú pengés? kérdeztem én Verédit.

— Sarkantyú pengés! Beszedett hatosait olvasgatta a vendéglős — felelte ő — s úgy megijedt az üzéstől az ajtón, hogy szétszórta mind a földön, a reggelinél visszaadni se tudott.

gyar igazgatóság székel; Erényi Ullmann Lajos vezérigazgató magyar embernek vallja magát és magyar bankó telíti a társulat pénztárát. Nem azért írjuk ezt ki, mintha felszólalásunktól eredményt várnánk; mert hát miénk a szó övéké a privilegium. — Csak azt akartuk demonstrálni, hogy a német, ha magyar szűrt akaszt is a nyakába, csak német marad és hogy „kutyából soh'sem lesz szalonna.“

— **Letartóztatott szélhámos.** Egy veszedelmes s.édelgő telepedett le néhány nap előtt Ujpesten Neve Schönwieser Ferencz; budapesti születésű 27 éves helyszerző. Az illető külföldi lapokban, különösen a gráci „Tagespost“-ban nagy zajjal hirdetteti, hogy intézetéből főerdészek, gazdatisztek, malomkezelők, szeszgyári művezetők és munkavezetők, titkárok, gazdasszonyok stb. magas fizetéssel elhelyeztetnek. A szédelgőnek többen lépre mentek, a többi közt egy Gillner Anna budai szegény asszonytól 50 forintnyi óvadékat csalt ki, hogy egy jó gazdasszonyi állást szerez a számára, azonban csak hitegette, sem az állást nem szerezte meg, sem a pénzt nem akarta visszafizetni. A szegény asszony végre jelentést tett az újpesti rendőrségnek s Chapó Géza csendbiztos a szédelgő helyszerzőt aki egy hónapos szobában lakott s üzletnyitását be nem jelentette, letartóztatta. Schönwieser már régóta folytatja e nemü üzleleit, már egyszer Bécsben is el volt fogva s a budapesti törvényszéknél hosszabb vizsgálati fogságot szenvedett.

— **Meddig terjed a hitelezők figyelme?** Pikáns püresében hozott legközelebb határozatot a bécsi kereskedelmi törvényszék. Egy hitelező sehogys tudta behajtani pénzét egy fiatal házaspáron, mely szerelmén kívül semmi egyébbe nem birt. Nemrég azonban fölillant a hitelező ur előtt egy reménysugár. Értesült, hogy az asszonyka szüleitől nagyobb összeg pénzt kapott s hogy azt a lehető legnagyobb biztonság okáért — turnürjébe varrta. Ezt a furesa Wertheim-szekrényt szerette volna tehát a hitelező ur megszerezni s nem is késett kérvényt beadni a kereskedelmi törvényszékhez, az iránt, hogy a pénzrejtő pikáns ruhadarab lefoglalassék. A bírák azonban udvariasabok lévén a hitelezőknél, a kérvényt elutasították, kimondva, hogy a turnür nem lehet tárgya sem a vizsgálatnak, sem a foglalásnak.

— **Nők, mint tüzoltók.** Vasvárott mult hó 16-ikán délután tűz ütött ki, mely — minthogy éppen szél volt — nagy veszéllyel fenyegette a várost. De a mily nagy volt a veszély, oly nagy volt a buzgalom mellyel a tűz oltatott. A helybeli tüzoltók két feckendője a Festetich-uralalom feckendőjével együtt csakhamar gátot vetettek a tűz terjedésének. Érdekes volt nézni a még kezdetleges szerekkel rendelkező tüzoltók elszánt működését s öröm volt látni, hogy a nép nem volt csupa bámuloja a tűznek, hanem aki csak mozoghatott az dolgozott is. Különös elismerés illeti a vasvári polgárokat, kik fáradhatlanul hordták a vizet a tüzoltók feckendőjéhez. Eljenek a derek vasvári nők!

Országgyűlés.

Több apróbb törvényjavaslatok, s a főrendiház által a közigazgatási törvényjavaslatokon tett módosítás tárgyalása közben tettek meg Csányi Sándor a Hentzi szobor eltávolítását követelő, s gr. Apponyi Albert a hadsereg szellemét illető interpellációikat a miniszterelnökhöz, a kiket Tisza Kálmán urnak Szalay Imre s Ügron Gábor multkori interpellációikra adott válasza, bámulatba ejtett, azokat ugyancsak magokhoz térthette mostani felelete. Egészen Tisza Kálmán volt testestől lelkestől mindenről beszélt, ismét csak arról, nem a miről szó volt.

Csánálynak azzal felelt, hogy felolvasta ugyan ezen tárgyban évekké elelőtt egy alkalommal elmondott válaszát, no hát nem is maradt Csányi bátyánk adós a felelettel. S oda vágta Tiszának, hogy tőle mást választ nem is várt, mert akit a közös ügyes kód annyira elvakított, az másként nem is felelhet, minthogy a Hentzi szobor a katonai hatalom nagyobb dicsőségére, s a mi még nagyobb gyalázatunkra maradjon a hol van.

Apponyi kérdésének sulya alól, mely arra irányult: szándékozik-e miniszterelnök tenni valamit arra nézve, hogy a közös hadsereg magyar s magyar alkotmány eilenes szelleme megváltoznék, úgy akart kibujni, hogy egyre azt hánytorgassa, miként a katona s polgár között jó viszonyt fenn kell tartani, s nem tesznek jó szolgálatot a hazának sem, kik e viszonyt bolygatják, Apponyi azonban nem az az ember, a ki elől

ily eltérésekkel menekülni lehet, oda mondotta, hogy valamint ő, úgy a nemzet Tiszától nem szakadt, hanem tetteket várnak s kimutatta, hogy a miniszterelnök válasza nem tartalmaz mást, mint annak kijelentését, hogy t e n n i nem szándékozik semmit. A többség, az engedelmes többség ezuttal is tudomásul vette a generális választát, de ha minden jel nem csal, már ezek is kezdik unni a sokat.

Most a t e l e k k ö n y v i beteterekről szóló javaslat tárgyalása van folyamatban, végre tehát egy törvényt még is csak nyújtott be a kormány, mely érezhető szükségét pótol, s hivatva azon számos visszahívásokat, melyek a telekkönyvek mostani szerkezetéből s a mostani telekkönyvi rendtartásból fognak orvosolni.

Jövő héten hétfőn kezdődik a vámtarifa tárgyalása, ha ugyan Bécsben járó miniszterelnök oly hirt nem hoz, mely az országgyűlés ez ülés szakának befejezését vonza maga után

VIDÉK.

Somogyból

A kormánypart az utolsó gyűlésen életjelt adván magáról, felbraztette mérsékelt ellenzéki urainkat is, s így végre valahára egészségesebb közéletnek nézhetnénk elébe mi, a függetlenségi 48-asok nyugodtan vártuk volna e mozgalom eredményét nem is szólunk volna egyelőre ahhoz, ha a „Pesti Napló“ egyik közelebbi esti számában levelet nem közöl, mely ugyancsak felkeltette figyelmünket, különösen két irányban. Az egyik az hogy e közleményből úgy vesszük ki, mintha ennek az „ellenzéki“ mozgalomnak fő célja volna a jövő alispáni választás; a másik, hogy a mérsékelt ellenzék még meg sem alakult már is magának elfoglaltnak hirdeti az egész tért; sem egyik, sem másik törekvést szó nélkül nem hagyhatjuk, részint, hogy a felreértéseknek idejekorán elejét vegyük, részint, miután a mozgalom teljes rokonszenvűnek birja, hogy mérsékelt ellenzéki barátainkat figyelmeztetjük, s velük egész nyíltan beszéljünk.

Somogyban a k o r m á n y p á r t o t néhány nagybirtokos, a hivatalnokok s a kik e két elemmel nagyon összevannak fűződve, képezik, számuk ma még felette csekély, rendes körülmények között, azután meg azért, mert több birtokot az állam már alig vesz haszonbérbe, e pénz szaporodására kilátás nincs, s vagy önmagára hagyatva, úgy a vármegyét — hol eddig a mérsékelt ellenzék által istápotlatott — valamint a képviselő választásoknál lehetetlen.

A mérsékelt ellenzékhez tartozik kevés kivétellel a közép birtokosság, életjelt mint ellenzék, eddig nem igen adott magáról, támogatja a kormányt a megyegyűléseken, veleszavazott többnyire a képviselő választások alkalmával, különösen pedig határozottan ellentétbe helyezte magát, hogy ne mondjuk ellenségesen a függetlenségi párt s törekvéseivel szemben; e párt tagjai feltétlenül uralkodnak a vármegyét, kifele azonban s a képviselő választásoknál befolyásuk még számukkal sem állt egy ideig arányban, innét van, hogy most is egyetlen egy képviselőjük van az országgházban, s megválasztását ez is nem annyira elveinek, mint inkább gr. Hunyady Imre és gróf Festetics Tasziló azon kerül-tben való majdnem feltétlen befolyásának köszönheti.

A kisbirtokosság majdnem teljes számban a függetlenségi párt hive, ez magyarázza meg, hogy Somogy megyét ma is hat függetlenségi párti képviseli, a mily nagy befolyása van e pártnak a képviselő választásoknál, ép oly kevés erővel rendelkezik a megyei dolgok vezetésében, mert habár egyik másik tagjának részvéte nélkül nálunk megyegyűlést képzelni sem igen lehet, ez inkább az illetők személyes tulajdonaira, mint a pártnak befolyására vihető vissza.

Ebből önként következik, hogy a mérsékelt ellenzék, s a függetlenségi párt természetesen egymásra vannak utalva, ez reá szorul amannak támogatására a megyei dolgok intézésében, az reá szorul ennek támogatására a képviselő választásnál, ha e két párt, teljesen egyenjogúnak ismerendi egymást s törekvéseiben igazán, őszintén segédkezet nyújt egymásnak s akként is cselekszik, akkor

várhatunk minden irányban nevezetes haladást, jótékonyan, hatályosan működhetik mindkettő, másként lesz, úgy mint eddig volt, hogy interduos litigantes tertius, a gyenge, alig számbavehető kormánypart fog uralkodni ezután is; mint uralkodott eddig a közügyeknek bizony nem igen nagy javára.

R.

D.-Földvár, máj 28. 1886.

Helyrehozandó a mulasztást, mit a „Népjog“ irányában elkövettem, midőn oly ritkán keresem meg levelemmel, most berukkolok nem mintha tán ezzel eleget tehetnék hosszú időre, nem, de mikor oly ritkán lehet az embernek valami érdemest irni manapság, s örvendetest nem írhatok még az időjárásról sem — ami pedig legáltalánosabb téma volt máskor — mert mintha csak Isten csapásként verne a nagy aszálylyal, mely nálunk uralkodik, annyira, hogy ha pár napig nem jó meg az eső, a legrosszabbtól tarthatunk.

Meg aztán ha ez nem is volna így, van e, lehet-e kedve valaminez az embernek mai világban? midőn a naponkénti hanyatlást, nyomort szemleljük, különösen az iparos osztályban, ki mindennapi megező falatját sem bírja megkeresni, mégis az adóprés oly szigorral működik, hogy majdnem az öngyilkosságba zaklatja már a végveszéllyel küzdő iparost. Annyira meg van terhelve egy némelyik — különösen aki ifjúkori szorgalmával valamikézt megtakarított, — hogy most azt kell neki elpocsékolni, ha adózási kötelezettségének megfelelni akar. Ugy látszik, a mi kormányunk azon törekszik, hogy koldust, helotákat csináljon a szorgalmas iparosokból is, mert van kedve valakinek iparkodni, szerezni, midőn azért, hogy tán szükségét szenvedve valamit öreg napjaira meggazdálkodott, annak nemcsak egész jövedelmét, de majd a tőkét, az alapot is elharácsolja a százféle adóztatás jogcímén? . . . Legboldogabb ma már, a kinek semmije sincs. De hát aztán, ha oda fog jutni a nép? . . . mi lesz aztán!?

No, ezzel ugyan nem nagy örömet szereztem sem az olvasó-, sem a szerkesztő urnak, mert az úgy sem újhat már. De itt a magyarázata, hogy miért írhat az ember oly ritkán.

Végül egy pár kóser helyi hirrel szolgálók. Mult hóban egy Strauss nevű zsidó szabó családjában mérgezés történt. A „Vajgeschrien“-re rögtön oda futott „dakterleben“-nek legelső kérdése az volt, honnan vették a lisztet? — mert federveiszszal kevert liszt által történt a mérgezés — s a nélkül, hogy a dakter előbb azt csak legpárányibb vizsgálat alá vette volna, azonnal tudta, hogy mi a hiba . . . Valjon nem véletlenül kapott-e a zsidó a tán gojoknak szánt lisztből?

Ugyancsak e zsidó szabónál van egy keresztény — sváb — segéd kilencz óra 45 forintért szerződötve, de úgy, hogy Sabeszt kell neki megünnepelni és vasárnap dolgozni. Itt ehhez mit szól t. szerkesztő ur?! ha már igaz, hogy a németnek csak 40 éves korában jön meg az esze, — hogy azonnal el is menjen újra, — s a szabó legény bányusága ebben nem talál hibát, legalább a törvénynek kellene érvényt szerezni az előjárásának az által, hogy a vasárnapi munkaszünet ily kijátszóját megbüntetnék!

Jövőre — s tán örvendetesebbet írhatok.

T. J.

KÜLÖNFÉLÉK.

Szomszédja volt Mihály gazda Salamonnak, keritetlen kertjük lévén, Mihály barátunk szürkéje át látogatott igen gyakran a luczernására, könnyebb volt a kujon lelkének, ha csak tiszteletét tehette is ott . . . most is egy szóra — akarom mondani — egy jó harapásra átnézett, amit a zsidó szomszéd kerítése melől lesett, s nem óhajtván a látogatást, nagy sebbel-lobbal rohan a kertbe s rá kiált a szürkékért éppen leszaladt szomszédra, Mihály szomszéd! ha még egyszer itt érem a kend lovát, Jehova utese elveszem

A szomszéd hatalmasan elkaczagja magát.

— Ne is nevéssen kend mert nem tréfálok ám, mondja Salamon dühösen

— Ne haragudj szomszéd, csak azt nevetem, feleli Mihály, hogy mennyire fog az én vén, kancza lovam örülni, hogy ilyen tisztességes veje lesz, ha a szürkét el veszed csakugyan.

— Édes mama, nekem egy más ágyat adjál, mert én nem fekszem tovább a gyermek ágyba, mondja egy reggel a kis Aladár.

— Ugyan, ugye! azután mért nem kis fiam . . . ?

— Mert én nem akarok még meghalni.

— Meghalni? te kis ostoba, hát mért is halnál meg?

— No mert én már hallottam, hogy egy asszony is meghalt gyermekágyba.

Apró embereknek, apró szellemeknek az az előnyük, hogy kisésem veszi észre őket kémségükben, és jobban lármázhatnak, mint aki oly magasan áll, miszerint hangja nagyon messzire elhat. A vihar is a fa sudarát tépi . . . Könnyű nagy emberré válni, de nehez ott fenn megállni!

KÖZGAZDASÁG.

Budapesti tőzsde.

Érték-tőzsde.

— junius 4-én.

A lefolyt héten nemcsak az irányzat volt esőndes hanem az üzlet is, egyes napokon alig törtévént kötés.

Lapunk zártakor jegyezték a következő áratokat változatlanul:

Magyar aranyjár. 4 ¹ / ₂	104.40
„ papíráradék	95.—
Osztrák hitelrészvény	283.50
Magyar hitelbank	289.50
Jelzálogbank	124.70
Magyar földhitelintézeti zálog levél 4 ¹ / ₂ %	99.75
Osztrák-magyar bank zálog levél 4 ¹ / ₂ %	102.50
Cs. kir. kör. arany	5.84
20 frankos arany	10.03
Német márka	62.—

Gabona-tőzsde

A csekély fölszállítás és a vevők tartózkodása nem adhatott az üzletnek nagyobb lendületet. Az árak ismét megcsappantak.

Lapunk zártakor jegyezték:

Buza, bányási	76—81 kg.	7.95—8.50
„ tiszavidéki	76—81 „	7.80—8.30
„ pestvidéki	76—81 „	7.80—8.30
„ fejérmegyei	76—81 „	7.85—8.35
„ bácskai	76—81 „	7.90—8.50
„ északmagyarországi	76—81 „	7.60—8.—
rozs	70—72 „	6.10—6.20
árpa takarmány	60—63 „	5.10—5.30
„ égetni való	62—64 „	5.50—6.40
„ sörfőzdei	64—66 „	6.90—7.95
zab	39—41 „	6.—6.50
tengeri új bányási	75 „	5.15—5.20
„ másnemű	73 „	5.10—5.15
köles	— „	4.40—4.90
káposzta repcze	— kg.	— —
repcze, új	— „	— —

Marhavásár.

P o z s o n y, junius 4-dikén. A mai szarvas-marhavásárra 1517 drb marhát hajtottak föl és pedig 1247 drb magyar és 169 drb német ökröt, 13 drb magyar és 20 drb német tehenet, 3 drb magyar és 6 drb német bikát, 57 drb gácsországi ökröt és 2 drb bivalyt. A vásár lanyha volt. Magyar áru 48—58 50 frton, német 52—61 frton, silányabb minőségű gácsországi 47—50 frton kelt.

B é c s, junius 4-dikén. A szállitmány 2837 darab, még pedig 869 magyar, 1413 galicziai és 555 német faj. Nehéz árak 1 frttal hanyatlottak, könnyebb árak, nevezetesen galicziaiak 1 frttal emelkedtek. Jegyzünk: magyar ökrök 46—57 frt, galicziai 47—50 frt, német 50—59 frt. (Mind 100 kilónként).

Sertés-üzlet.

Budapesti sertésvásár. (A kőbányai sertéskereskedelmi-csarnok jelentése.) junius 4-én. Az üzlet változatlan. Magyar urasági öreg, nehéz 42—43 frt, fiatal nehéz 44—45.— frt. közép 44—45.— frt., könnyű 43—44 frt, közönséges szedett nehéz 42.50—43 frt., közép 42.50—43 frt, könnyű 43—44 frt. Szerbiai nehéz 42—42.50 frt, közép 42—42.50 könnyű 41.50—42 frt. Hizó egy éves —.— frt. Hizó két éves makkos —.— Hizó öreg —.— frt.

Bécsi sertésvásár, junius 4-én. Fölhajtatott összesen 6571 darab. 1230 darab közepszerű és 1653 darab nehéz sertés, 2299 süldő. A csekélyebb szállitmány következtében bakonyiak 8, a süldők 1 frttal magasabban fizetettek. Csak a legsürgősebb szükséglet földötzetett. Fizettek: nehéz bakonyi 40—41.50 frt, silányabb 34—39 frt, süldő 33—41 frt, szalonna 44—45 frt, zsír 48—49 frt. (100 kilogrammonként.)

Felelős szerkesztő SZALAY KÁROLY.